

θήκες ζωής της είναι ανάλογες με κείνες του προλεταριάτου. Αυτή η μάζα είναι στρατηγικός σύμμαχος του προλεταριάτου. Ταυτόχρονα υπάρχει ένα τμήμα λαού, που ενώ κοινωνικά είναι ενδιάμεσο στη συνείδηση είναι στενός σύμμαχος του προλεταριάτου, η επαναστατική διανόηση, που έχει παίξει ένα πελώριο ρόλο στις μεγάλες σύγχρονες επαναστάσεις του λαού μας.

Αυτή η διάταξη των ταξικών δυνάμεων στη χώρα μας δημιουργεί τις πιο ευνοϊκές προοπτικές για μια βαθιά κοινωνική αλλαγή, που θα εξασφαλίσει την προκοπή και την ευημερία του λαού καθώς και την απρόσκοπτη ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων.

Αυτή η κοινωνική αλλαγή δεν μπορεί να έρθει αλλιώς παρά με τη σοσιαλιστική - αντιιμπεριαλιστική

επανάσταση, που θα εγκαθιδρύσει το πολιτικό καθεστώς της δικτατορίας του προλεταριάτου που θα

στηρίζεται στην πλατειά συμμαχία με όλες τις αντιιμπεριαλιστικές τάξεις και στρώματα.

Εκεί βρίσκεται η μέθοδος της ριζικής λύσης του νεοελληνικού πολιτικού και κοινωνικού προβλήματος.

Μόνο ο σοσιαλισμός μπορεί να σώσει την Ελλάδα.

Μόνο ο σοσιαλισμός μπορεί να οδηγήσει στην ευημερία και προκοπή του λαού, στην ολόπλευρη ανάπτυξη των παραγωγικών και κοινωνικών δυνάμεων, σε μια πραγματική άνθηση του πολιτισμού και της επιστήμης.

Από την αστική τάξη και από τον ιμπεριαλισμό ο λαός μας έχει να περιμένει μόνο καινούργιες πληγές και συμφορές.

Ο χαρακτήρας της Επανάστασης

Η επανάσταση θα είναι σοσιαλιστική γιατί μόνο η δικτατορία του προλεταριάτου θα μπορέσει εξ αιτίας της δύναμης και της πείρας του προλεταριάτου να τσακίσει την ξενόδομη αστική τάξη και να απελευθερώσει τη χώρα από τα δεσμά του ιμπεριαλισμού. Αυτό θα γίνει, επειδή, σύμφωνα με την προηγούμενη ανάλυση, η εθνική αστική τάξη έχει υποταχθεί στην ξενόδομη αστική τάξη, σ' ένα μεγάλο βαθμό έχει συγχωνευθεί μαζί της, ενώ χαρακτηρίζεται από βαθύ και αγεφύρωτο μίσος στον εργαζόμενο λαό.

Η επανάστασή θα είναι αντιιμπεριαλιστική, επειδή είναι δυνατό και χρειάζεται, ένα πλατύ μέτωπο της προλεταριακής δικτατορίας με τις φτωχές εργαζόμενες μάζες της πόλης και της υπαίθρου καθώς και με τμήματα της μικροαστικής μάζας για να καμφθεί ο ιμπεριαλισμός και οι βαθιές του ρίζες στη χώρα, ιδιαίτερα στο οικονομικό και ιδεολογικό επίπεδο.

Όμως το βασικό στην επανάσταση θα είναι ο σοσιαλιστικός χαρακτήρας της και πιο ειδικά η καταστροφή συνολικά του αστικού κράτους και η οικοδόμηση του νέου προλεταριακού κράτους.

Η επανάσταση δηλαδή θα είναι σοσιαλιστική στο περιεχόμενο και αντιιμπεριαλιστική στη μορφή της.

Το νέο πολιτικό σύστημα

Η μορφή που θα πάρει το νέο κράτος θα βγει μέσα από τις ιδιόμορφες συνθήκες στις οποίες θα εξελιχθεί η επερχόμενη μεγάλη σύγκρουση ανάμεσα, στις επαναστατικές και τις αντεπαναστατικές δυνάμεις μέσα στην αναπόφευκτη όξυνση της πολιτικής, οικονομικής και ιδεολογικής εσωτερικής κρίσης του σημερινού καθεστώτος του εξαρτημένου καπιταλισμού. Αυτή η σύγκρουση θα είναι ένοπλη με αποκλειστική ευθύνη του ιμπεριαλισμού και της άρχουσας τάξης. Όμως τη μορφή κανείς δεν μπορεί να την ξέρει και να την προγραμματίζει από τα πριν.

Ωστόσο στο περιεχόμενό του το νέο κράτος θα χαρακτηρίζεται από τις βασικές αρχές πάνω στις οποίες συγκροτήθηκε προηγούμενα κάθε τέτοιο κράτος στην β' περίοδο της παγκόσμιας επαναστατικής εξουσίας 1917 - 1978. Με τη σειρά τους αυτές οι αρχές θα είναι εμπλουτισμένες με την πείρα - θετική και αρνητική - αυτής της γιγαντιαίας αυτής θεωρητικής και πρακτικής δράσης του λαού της χώρας μας και των καταπιεσμένων λαών της γης.

Κατ' αρχήν, αντίθετα με κάθε λαθεμένη αντίληψη και κάθε συνειδητή διαστρέβλωση της μαρξιστικής θεωρίας για το κράτος η νέα κοινωνία θα είναι και αυτή μια ταξική κοινωνία στην πρώτη της φάση, στη σοσιαλιστική της φάση.

Θα εξακολουθούν να υπάρχουν η ξενόδομη αστική τάξη, η γραφειοκρατική αστική τάξη, η εθνική αστική τάξη ακόμα και μετά την ανατροπή τους.

Θα εξακολουθεί αναπόφευκτα σε μια πρώτη περίοδο να υπάρχει η μικρή παραγωγή και το μικρομπόριο, τόσο περισσότερο που η χώρα μας χαρακτηρίζεται από αυτά τα στρώματα και σε μεγάλο βαθμό από αυτό τον τρόπο παραγωγής.

Θα εξακολουθούν να υπάρχουν οι αστικές και μικροαστικές ιδέες που θα προπαγανδίζονται από τον ιμπεριαλισμό και το σοσιαλιμπεριαλισμό. Θα εξακολουθήσει να υπάρχει ο σωβινισμός.

Θα εξακολουθεί να υπάρχει για πολύ καιρό η αντίθεση ανάμεσα στην πνευματική και στη χειρωνακτική δουλειά - που στη χώρα μας αποκτά το χαρακτήρα βαθιάς ριζωμένης πρακτικής και πρόληψης. Θα εξακολουθεί να υπάρχει η αντίθεση χωριό - πόλη.

Θα εξακολουθούν να υπάρχουν, αν και ολοένα θα μειώνονται οι διαφορές ανάμεσα στους μισθούς και εφ' όσον επικρατεί η αρχή της αμοιβής ανάλογα με τη δουλειά θα εξακολουθεί να υπάρχουν τα ατομικά κίνητρα.

Τέλος θα εξακολουθούν να υπάρχουν τα κακά στοιχεία, η διαφθορά και οι παλιές συνθήκες στα πιο καθυστερημένα τμήματα της εργατικής τάξης και του λαού.

Ο κίνδυνος της παλινόρθωσης

Αυτές οι αντικειμενικές και αναπόφευκτες συνθή-

κες ενώ θα αποτελούν τη δευτερεύουσα πλευρά της κοινωνίας και όχι την κύρια όπως γίνεται σήμερα, θα διαμορφώνουν ωστόσο τους όρους για την επίσης αναπόφευκτη ανάπτυξη μιας νέου τύπου αστικής τάξης και μέσα στο ίδιο το κομμουνιστικό κόμμα και μέσα στα ίδια τα όργανα της ταξικής κυριαρχίας του προλεταριάτου.

Γι' αυτό θα είναι απαραίτητη η δικτατορία του προλεταριάτου. Θα είναι δηλαδή απαραίτητη μόνο για να εμποδίσει τις παλιές εκμεταλλεύτριες τάξεις να ξαναπάρουν την εξουσία, αλλά και για να εμποδίσει την αστική τάξη νέου τύπου σε συμμαχία με τις παλιές εκμεταλλεύτριες τάξεις να πάρει την εξουσία και να παλινρθώσει τον καπιταλισμό που θα είναι μάλιστα ένας καπιταλισμός κρατικογραφειοκρατικού φασιστικού τύπου.

Η νέα κοινωνία με λίγα λόγια θα προσπαθεί για χρόνια να αποφύγει να μετατραπεί σε μια σημερινή ΕΣΣΔ, σε μια Κίνα, σε μια Βουλγαρία ή σε μια Ρουμανία.

Άρα θα χρειαστεί μια πάλη ενάντια σε δύο μέτωπα, σε δύο μορφές που παίρνει: αναπόφευκτα η αστική τάξη.

Την παλιά μορφή της αστικής τάξης που ανατράπηκε και που στη διάρκεια της προλεταριακής δικτατορίας υψώνει τη σημαία του αστικού φιλελευθερισμού.

Τη νέα μορφή της γραφειοκρατικής τάξης μέσα στο κομμουνιστικό κόμμα και τα όργανα της λαϊκής εξουσίας, που υψώνει τη σημαία του μαρξισμού - ενός ολότελα διαστρεβλωμένου μαρξισμού και εφαρμόζει τον σοσιαλφασισμό στο όνομα της δικτατορίας του προλεταριάτου.

Όσο πιο πολύ αποτελεσματική θα γίνεται η πάλη του προλεταριάτου ενάντια στην παλιά μορφή της αστικής τάξης και όσο στεριώνει η δικτατορία του, τόσο πιο πολύ θα αναδειχεται σαν κύριος εχθρός αυτής της δικτατορίας ο «από τα μέσα εχθρός» η αστική τάξη νέου τύπου.

Από ένα σημείο και πέρα ενάντια σ' αυτήν πρέπει να δίνονται τα κύρια πλευρά του προλεταριάτου και του κόμματος του, γιατί ακριβώς αυτή σέρνει πίσω της όλη την αστική τάξη νέου τύπου και παλιού, έχοντας σαν γενικό της επιτελείο την αστική - ρεβιζιονιστική φράξια μέσα στο κομμουνιστικό κόμμα.

Αυτή η πάλη θα δίνεται μέσα από τις μεθόδους που μας κληροδότησε η πείρα του κινέζικου επαναστατικού προλεταριάτου στα τελευταία χρόνια της εξουσίας του. Θα παίρνει δηλαδή τη μορφή της πολιτιστικής επανάστασης μέσα στις πάντα νέες συνθήκες της ταξικής πάλης σε παγκόσμια κλίμακα και στα πλαίσια των ιδιομορφιών της ταξικής πάλης στη χώρα μας.

Η πολιτιστική επανάσταση είναι η πιο πλατειά κινητοποίηση των τάξεων που στηρίζουν τη δικτατορία του προλεταριάτου που έχει σαν άμεσο καθήκον την απομόνωση και καταδίκη των αστικών και ρεβιζιονιστικών στοιχείων μέσα στο κομμουνιστικό κόμμα και τα όργανα κρατικής εξουσίας και σαν βασικό στόχο την άνοδο του επιπέδου της πολιτικής - ιδεολογικής ωριμότητας του λαού.

Γιατί σε τελευταία ανάλυση εκείνο που θα κρίνει

την έκβαση της μάχης ανάμεσα στον σοσιαλιστικό και τον καπιταλιστικό δρόμο στη διάρκεια της εποχής της εξουσίας του προλεταριάτου, θα είναι το επίπεδο της πολιτικο-ιδεολογικής ωριμότητας του προλεταριάτου και της ικανότητάς του να πείθει και να καταχτά διαρκώς την εμπιστοσύνη των συμμάχων του, στην πάλη για την σοσιαλιστική επανάσταση και τη σοσιαλιστική οικοδόμηση.

Η ολόπλευρη ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων της κοινωνίας και το ολόένα ανερχόμενο επίπεδο διαβίωσης του εργαζόμενου λαού είναι ο απαραίτητος υλικός όρος για την ισχυροποίηση της επαναστατικής εξουσίας, όμως από την άλλη μεριά, δίχως την ιδεολογικο-πολιτική σοφία και την ενθουσιώδη ορμή των μαζών δεν μπορεί να υπάρχει ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων και διαρκώς επαναστατικοποίηση των παραγωγικών σχέσεων.

Το νέο κομμουνιστικό κόμμα και η εξουσία

Για το σκοπό αυτό είναι απαραίτητο ένα νέο κομμουνιστικό κόμμα που να έχει αξιοποιήσει την ιστορική πείρα του παλιού πραγματικού ΚΚΕ καθώς και την πείρα της ταξικής πάλης εσωτερική και παγκόσμια από τότε που αυτό το κόμμα διαλύθηκε (- 1957).

Το νέο κομμουνιστικό κόμμα, που θέλει να οικοδομήσει η ΟΑΚΚΕ, θα πρέπει να είναι ικανό όχι μόνο για να καθοδηγήσει την εργατική τάξη στον αγώνα για την ανατοπή της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης και του καπιταλισμού, αλλά και για να καθοδηγήσει την επανάσταση στις συνθήκες της δικτατορίας του προλεταριάτου. Πρέπει δηλαδή να δώσει από τώρα νέες και βαθιές εγγυήσεις στην εργατική τάξη και το λαό ότι δε θ' αλλάξει χρώμα μετά την κατάληψη της εξουσίας, ότι δηλαδή θα μπορέσει να συντρίψει τα αστικά στοιχεία και τη ρεβιζιονιστική γραμμή που αναπόφευκτα θα αναπτυχθούν μέσα του και τα οποία, αν δεν τσακιστούν, θα οδηγήσουν στην παλινόρθωση του καπιταλισμού και στον σοσιαλφασισμό.

Γι' αυτό πρέπει από τώρα το νέο κομμουνιστικό κόμμα και η ίδια η ΟΑΚΚΕ να διαπαιδαγωγηθούν κάτω από τις εξής αρχές, στη θεωρία και στην πράξη.

α. Να μελετάμε και να εφαρμόζουμε το μαρξισμό αναλύοντας συγκεκριμένα τη συγκεκριμένη κατάσταση. Να είμαστε σταθεροί στις αρχές και ανοιχτοί, παρατηρητικοί και ανήσυχοι στις νέες εξελίξεις της ταξικής πάλης, του πραγματικού προτσές και της επιστήμης.

Να μελετάμε, να αναλύουμε και να μπαίνουμε στη φωτιά της ταξικής πάλης όλα τα μέλη και τα στελέχη, σε όλα τα κομματικά επίπεδα. Η επανάσταση είναι μια επιστήμη που μαθαίνεται με τη μελέτη, τη φωτιά και το σίδερο.

β. Να είμαστε σταθερά αφοσιωμένοι στις λαϊκές μάζες. Να διδασκόμαστε αδιάκοπα από αυτές συγκεντρώνοντας και συστηματοποιώντας τις δικές τους ιδέες σε όλα τα μέτωπα της ζωής. Να μην ξεκοπούμε ποτέ από τους πόθους και τις δια-